

"အပြစ်ကုန်ဆုံး အချစ်လမ်း"

(၁)

"ဖြူဝေလွင်"တစ်ယောက် ဒီနှစ် (၉)လန်းစာမေးပွဲ ပြီးသည်နှင့် အိမ်တွင် ချောင်လည်ချောင်ပတ်ဖြစ်ကာ ဖျင်းရိ ချိနေရသည်။ တချို့သူဝယ်ချင်းတွေက (၁၀)တန်းအတွက် ကျူရှင်တွေတောင်တက်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဖြူဝေလွင်က တော့ သင်္ကြန်ပီးလောက်မှတ် ကျူရှင်တက်တော့မည်ဟု ဆုံး ဖြတ်ထားသဖြင့် ဒီရက်တွေအတွင်းမှာ ဖြူဝေလွင်အတွက် အတော်ပင် ဖျင်းစရာကောင်းနေရသည်။

ဒါပေမဲ့ ဖြူဝေလွင်တစ်ယောက် ကြာရှည်တော့ ဖျင်းရိတဲ့ဝေဒနာကို မခံစာလိုက်ရပါ။ တွံတေးမှာနေသော အမဖြစ်သူက ရောက်လာပြီး ဖြူဝေလွင်ကို ဒီနှစ် သင်္ကြန် တွံတေးမှာ ကျဇွဲနဲ့ သင်္ကြန်ပီးရင်ပြန်ပို့ပေးမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြောပြီး အပါခေါ်တာကြောင့် ဖြူဝေလွင် တစ်ယောက် တွံတေးသို့ လိုက်ပါခဲ့ရလေသည်။

ဖြူဝေလွင်အမ ကြူကြူရင်၏ယောက်ျား ကိုမြင့်အေး က ဝန်ထမ်းဖြစ်၍ သူတို့လင်မယားမှာ တာဝန်ကျရာမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ရသည်ဖြစ်သည်။ မြင့်အေးနှင့် ကြူကြူ ရင်တို့လင်မယားမှာ ယခုအိမ်ထောင်ကျပြီး (၅)နှစ်ကျော်

(၆) နှစ်ထဲသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ပေမဲ့လဲ ကလေးက မရှိသေးလေတော့ အတက် (၁၅) နှစ်သာရှိသေးသော ဖြူဝေ လွင်ကို ညီမလိုတဖုံ သားသမီးလိုတစ်ယောက် သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ချစ်ခင်ရသည်ဖြစ်သည်။

တွံတေးတွင် ကြူကြူရင်တို့က အိမ်ဌာနပြီးနေရတာ ဖြစ်ပြီး (၃) ပင်နှစ်ခန်းအိမ်ကို အလယ်မှ ထက်ခြမ်း ခြမ်း၍ ခြောက်ငါးပူးပျဉ်ပြားတွေထောင်ပြီး ကာထားကာ အခန်းဖွဲ့ ထားသည်။

ဖြူဝေလွင်က ကြူကြူရင်တို့က ခြေရင်းခန်းတွင် ဌာနေသည်ဖြစ်ပြီး ခေါင်းရင်းခန်းက အိမ်ရှင် အပျိုကြီးနှင့် သူမ၏တူမ တစ်ယောက်တို့ကနေထိုင်လေသည်။

အခန်းဌာနေတယ်ဆိုပေမဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက် ထဲသာရှိသော ကြူကြူရင်တို့အတွက်ကတော့ ကျဉ်းသည်ဟု ဆိုသာပါ။ ဒါပေမဲ့လဲ အိမ်ခန်းရယ် ဘာရယ်လို့တော့ သီး သီးသန့်သန့်မရှိဘဲ အိမ်ရှေ့မှဝင်လိုက်လျှင် ဖိနပ်ရွက်။ ဖိနပ် ရွက်ကတက်လိုက်လျှင် အိမ်ရှေ့စည်ခန်းကို ရောက်သည်။

ထိုအိမ်ရှေ့စည်ခန်းနှင့် အတွင်းမက်ကို ကန့်၍ သုံး ထပ်သားဖြင့်ကာထားသည်။ ကာထားသော သုံးထပ်သားက ခြေရင်းဘက် အိမ်နံရံထိ မရောက်ဘဲ (၃) ပေလောက်

ကျန်ကာ ထိုနေရာက အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်ပေါက်ပစ်ဖြစ်
သည်။ ထိုဝင်ပေါက်က ဝင်လျှင် အိပ်ခန်းသာဖြစ်သည်။

အိမ်နောက်ဖက်တွင် မီးဖိုအောင်က လပ်သပ်ပျံပြီး
ထိုမီးဖိုဆောင်နှင့် အိမ်မကြီးဝိုင်းခြား၍ ကာရံထားသော
အိမ်နံရံက အိပ်ခန်း၏ နောက်ဖက်နံရံသာဖြစ်လေသည်။

ဖြူဝေလွင်က ကြူကြူရင်ချင့်အတူ အလည်အပတ်
လိုက်ပါလာတော့ ထိုအိပ်ခန်းထဲမှာပင် ဖြူဝေလွင်က အမဖြစ်
သူတို့လင်မယားနှင့်အတူ အိပ်ရသည်။ အိမ်ရှေ့ဖက် နံရံ
ဘေးအတွင်းဖက်တွင် ကြူကြူရင်တို့လင်မယားက အတူအိပ်
ပြီး သူတို့လင်မယားပြီးလျှင် ဖြူဝေလွင်က သပ်သပ်ခြင်
ထောင်ဖြင့်အိပ်ရသည်။ သူတို့လင်မယားအိပ်သော ခြင်
ထောင်နှင့် ဖြူဝေလွင်အိပ်သော ခြင်ထောင်မှာ တစ်တောင်
လောက်ပဲကွာမည်ဖြစ်သည်။

မှတ်မှတ်ရရ . . သင်္ကြန်အကြတ်နေ့ည . .

တံလမ်းလုံးစု၍ ရေကစားသော လမ်းထိပ်က အိုး
လက်ရေကစားမဏ္ဍပ်တွင် ဖြူဝေလွင် တနေကုန်နီးပါး
နေ့လည်ယမင်းစား၍ တနာရီနှစ်နာရီလောက်သာ နားပြီး
ရေကစားခဲ့သဖြင့် မောမောပန်းပန်းဖြင့် အိပ်မောကျနေ
စဉ်မှာပင် နားထဲတွင် စကားပြောသံများကြားလိုက်ရသဖြင့်

ဖြူစင်လွင်သည် လန့်၍ နိုးလာခဲ့သည်။ နိုးတယ်ဆိုပေမဲ့
ခေါင်းလဲမထူနိုင် မှတ်လုံးလဲ မဖွင့်နိုင်ဘဲ ကြားရသော စကား
ပြောလဲများကို နားစွင့်၍ မနပ်ပါ။

“အမ အိမ်ရှေ့တိုင် ကူးမလို့လား . . .”

“အေး . . .”

ဒါဆို ကျမပါလိုက်မယ် . . . ခဏလေး အမ”

အမဖြစ်သူ ကြူကြူရင်နှင့် ခေါင်းရင်းခန်းမှ အပို
ကြီးတို့ပြောနေကြသည့် အသံများဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အမ
မှ နိုးလာပုံရသော ကိုမြင့်စေး၏ အသံက ထွက်ပေါ်၍
လာသည်။

“ဟာ . . . ဟာဖြစ်တာလဲ ကြူကြူ . . .”

“အော် . . . ကိုမြင့်စေး ရှင်နိုးပြီလား . . . အိမ်ရှေ့
အိမ်က မစေးတင့် ဘိုက်နာလို့တဲ့ . . . ဖိညဘဲမွေးမယ်နဲ့တူ
တယ် . . . အဲဒါ ကျမအပျိုကြီးနဲ့လိုက်သွားအုံးမယ် . . . ရှင်
တံခါး လိုက်ပိတ်အုံး . . . လာ . . . တ . . .”

သူတို့လင်မယား အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်သွားသော
အသံကို ဖြူစင်လွင် နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရပြီး ပြန်၍
အိပ်ဖျော်သွားလေတော့သည်။

ဖြူဝေလွှပ်တစ်ယောက် မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်
သွားမိသည်မရှိ။ တကိုယ်လုံး ဖျင်းကနဲ ကြက်သီးတသွားရာ
မှ လန့်၍ နိုးသွားခဲ့ရသည်။

တဦးတစ်ယောက်က သူမကို ပွတ်လုပ်ပေးနေသလို
မြှင့်ထားရာသကြောင့် ဖြူဝေလွှပ်သည် သူမ၏ မျက်လုံးလေး
ကို အသာလေးဖွင့်၍ မွေးမွေးလေးလှုပ်ကာ ကြည့်လိုက်
မိသည်။

ဖြူဝေလွှပ်တွေ့လိုက်ရတာကတော့ သူမရဲ့တော
ဖျာခြင်ထောင်ပါးပါးလေးရဲ့အတွင်းထဲကို ဘယ်တုန်းက ရောက်
နေမှန်းမထိရသော သူမ၏ ခဲအိုး ကိုဖြင့်အေးသည် သူမ၏
ဘေးတွင် လက်တဖက်ထောက်ပြီး ထိုင်နေရာက ကျန်တဲ့
လက်တဖက်က သူမ၏ကိုယ်ပေါ်ကို ရောက်နေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ဖြူဝေလွှပ်သည် မျက်လုံးလေးများ
ကိုပြန်၍နှိတ်ကာ အသာပင် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီးနေ
လိုက်ပါတော့သည်။

ဤသို့ဖြူဝေလွှပ် တစ်ယောက် သူမ၏ မျက်လုံးတွေ
ကို ပြန်၍မှိတ်ချလိုက်တဲ့ အချိန်မှာပင် မနေ့က သင်္ကြန်အကျ
နေ့နှင့် ဖီနေ့ သင်္ကြန်အကြော်နေ့ (၂)ရက်စလုံးတွင် ရောက်
အေးရာနေရာသို့ရောက်ရောက်လာတတ်သော အကျိတ်တော

က သူမ၏ တကိုယ်လုံး စုံစုံနေသော ကိုယ်လုံးလေးကို မျက်
လုံးပြူးကြီးဖြင့်ကြည့်၍ ကြည့်၍နေသည်။ အကျိုးမြှင့်ဒေသ၏
မျက်နှာကြီးကို ဖြူဝေလွှတ်ပြန်၍ မြင်ပေသင်လိုက်မိပါသည်။

မြှင့်ဒေသ၏ လက်ကာ ဖြူဝေလွှတ်၏ ပေါင်တန်လေး
ပေါ်တွင် အထက်အောက် စုန်ဆန်ကာ ပွတ်ပေးနေရင်းက
သူမ၏ ပေါင်တန်လေးပေါ်တွင် ကင်းလျှောက်သလို စမ်းပြီး
နေပါသည်။

ဖြူဝေလွှတ်ဝတ်ထားသော ထတီလေးက ဇူးဆစ်
လောက်ထိ လှန်တက်နေပြီ။ မြှင့်ဒေသ၏ လက်ကာ သူမ၏
ထတီလေးအတွင်းသို့ လျှို့ဝှက်သွင်းကာ ဖြူဝေလွှတ်၏ ပေါင်တန်
လေးများကို ပွတ်သတ်ပေးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မြှင့်ဒေသ၏ လက်သည် ဖြူဝေလွှတ်၏ ပေါင်တန်လေး
များကို မတ်တတ်ပွတ်သတ်ပေးရင်း တာတာ သူမ၏ ပေါင်
ရင်းခွံတံထိ တရွေ့ရွေ့တက်လာတော့သည်။

ဖြူဝေလွှတ်၏ ရင်ထဲတွင် တုန်တုန်ပတ်ပတ်လေး ဖြစ်
ကာခံစားနေရပေမဲ့ မြှင့်ဒေသ၏ ပွတ်လုပ်ပေးမှုကို သူမသည်
သာယာ၍ နေမိသည်။ ထိုမျှပင်မက လက်တွဲစမ်းလိုသော သ
ဘောဆန္ဒကလဲ သူမ၏စိတ်ထဲတွင် ပြင်းပြနေချာသည်။ ရှေ့
ကိုတာဆက်ဖြစ်မလဲ၊ တယ်လိုခံစားရမလဲဟူသော သဘော

ဖြင့် ဖြူဝေလွှပ်သည် ရှိကုန်ငြင်းဆန်ငြင်း မပြုဘဲ အသာဘဲ ငြိမ်း၍ နေသည်။

မြင့်အေး၏ လက်သည် ပေါင်တံကလျှောက်မှ နေ၍ ပေါင်ရင်းသို့ရောက်လာပြီး ရောက်ရောက်ရှင်းမှာဘဲ ဖြူဝေလွှပ်၏။ ပွင့်အသတော့မည်ဆဲဆဲ အေးစင်လေကို သူ့လက်ဖဝါးကြီးနဲ့အုပ်၍ ကိုင်လိုက်တော့ရာ ဖြူဝေလွှပ်မှာ ထ၍ အော်မိတော့မတတ်ဖြစ်၍ သွားရသည်။

ထိုကဲ့သို့ မြင့်အေးသည် ဖြူဝေလွှပ်၏ စောက်ဖုတ်ဖေါင်းဖေါင်းလေကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး ဖြူဝေလွှပ်၏ တကိုယ်လုံးတွန့်ကနဲဖြစ်၍ သွားရသည်။

ထိုကဲ့သို့ မြင့်အေးက ဖြူဝေလွှပ်၏ စောက်ဖုတ်လေအား ပုတ်လေနေရင်းမှ သူ၏ လက်လယ်အား စောက်ဖုတ်လေအတွင်းသို့ မြှုပ်နှံရန်ကြိုးစားနေတော့သည်။ မိအချိန်မှာပင် ဖြူဝေလွှပ်၏ စောက်ဖုတ်လေသည် စိစိစိစိလေဖြစ်၍ လာရပါတော့သည်။

မိအချိန်ထိလဲ ဖြူဝေလွှပ်က မြင့်အေး၏ လက်များကို ဖယ်ရှားပစ်ရန်စိတ်မကူးမိသေးဘဲ စားနေရတဲ့ အရသာမှာ ဘဲနစ်မျောနေပြီ ဒဲဆီအရသာဟာ တစ်ထက်တစ်တိုးပြီလေ ရတာကိုဘဲ သာယာပြီး စားနေမိပါသည်။

ဒဲးခီနောက် မြိုင်ဒေအဇ်၊ လက်သည် သူမဇ်၊ ဖြူဓွေ
သော စောက်ဖုတ်လေပေါ်မှ အမွှေးစိမ်းစုစုလေးတွေကို
ပွတ်သပ်ရင်း သူမဇ်၊ စောက်ဖုတ်လေးကို ခပ်မိမိလေး ပွတ်
သပ်ဖူးလာတဲ့အခါတွင်တော့ ဖြူဝေလွှပ်တစ်ယောက် လူ
လွန်ပြီးလာရပါတော့သည်။

ဖြူဝေလွှပ်က ငြိမ်ပြီးခဲနေတာကို သဘောပေါက်သွား
သော မြိုင်ဒေအသည် သူမဇ်၊ အရည်လည်နေသော
စောက်ခေါင်းပေါက်လေးအတွင်းသို့ သူ့လက်လေးကို တ
ဖြေဖြေသွင်းလိုက် ပြန်နှုတ်လိုက်ဖြင့် တဆင့်တက်၍ လှော်
ရှားလာတော့သည်။

ဖြူဝေလွှပ်က ခံစားရတာလဲ အရသာရှိလွန်းတာက
တကြောင်း၊ သူမရဲ့ ဘာကိုယ်လုံးဟာလဲ မနိုးမရွံ့ဖြစ်လာရ
တာက တကြောင်းတို့ကြောင့် ဒီအချိန်ပေါက်ဆောင်လျက်
ကယ် သူမဇ်၊ နှလုံးနှစ်လုံးကို ထောင်၍ ပေးလိုက်တော့
သူမရဲ့ အပြုအမူက မြိုင်ဒေအအတွက် ကူညီလိုက်သလို ဖြစ်
သွားရသဖြင့် မြိုင်ဒေအရဲ့ လက်လေးက ပိုပြီး အတင့်ရဲလာ
ကာ သူမဇ်၊ အဖုတ်လေးထဲသို့ တစ်ခွောင်းလုံး ထိုးသွင်းလိုက်
တော့ရာ ဖြူဝေလွှပ်သည် တုန်ကန်ဖြစ်သွားရပြီး သူမဇ်၊
ခါးလေးသည် ဆတ်ကန် ကော့၍ တက်သွားရသည်။

မြင့်အေးက သူ၏လက်ခလယ်နှင့် ဖြူဝေလွင်၏ စောက်ခေါင်းထဲသို့ ထုတ်လိုက် သွင်းလိုက်လုပ်နေရာမှ နောက်ထပ်သွေ့ရဲ့လက်ညှိုးနဲ့ စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းဘား တစ်လျှောက် ပွတ်သပ်ပေးနေပြန်တော့ ဖြူဝေလွင်တစ်ယောက် ဘယ်လိုခံစားရမှန်းမသိအောင်ကို ဖြစ်၍ ခံစားနေရလေသည်။

သူမ၏ထဘီလေးကတော့ ခူးလေးနှစ်ဖက် ထောင်လိုက်တဲ့အချိန်ထဲကပင် ခေါင်ရင်းသို့ လျော့ကျသွားရပြီး သူမ၏ အောက်ပိုင်းလေး တခုလုံး လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ထွက်ပေါ်နေခဲ့ရသည်ဖြစ်ပါသည်။

မြင့်အေးသည် ထိုသို့ သူမ၏ စောက်ဖုတ်လေးကို ကလီပေးနေရုံမျှပင်မက ဖြူဝေလွင်၏ ထွက်ပြုစမြစ်နေသော စောက်စေ့လေးကို မထိတထိပွတ်သပ်ပေးနေပြန်တော့ ဖြူဝေလွင်ခမျာ မှိတ်ထားသော သူမ၏ မျက်ခွံလေးများပင် လေးလံလာပြီး သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးများ သည် တရွရွဖြစ်၍ လာရပါတော့သည်။

ဖြူဝေလွင်၏ တကိုယ်လုံးသည် မနိုးမရွ ဖြစ်လာလွန်းရတာကြောင့် တယ်လို့မှ ဝှိပ်ချင်ယောင်အောင်၍ မရတော့ဘဲ ဖြူဝေလွင်က သူမ၏ မျက်လုံးလေးများကို ဖြတ်ကနဲ ဖွင့်

၍ ကြည့်လိုက်ရာ သူမကို ကြည့်၍နေသော မြင့်အေးနှင့်
အကြည့်ချင်းဆုံမိသွားပါတော့လေသည်။

“ကိုမြင့်အေး . . ကိုမြင့်အေး . . တံခါးဖွင့်စစ်
ပါဇန့် . . ”

အိမ်ရှေ့မှ ကြွကြွရင်၏အသံက ထွက်ပေါ်လာသ
ဖြင့် မြင့်အေးသည် ဖြူဝေလွင်၏ ဇာမြင့်တောင်လေးကို ရွတ်
ကနဲမ ကာထွက်လိုက်ပြီး မတ်တပ်ထလိုက်ရာက ခပ်သွက်
သွက်ပင် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားပါလေတော့သည်။ ပြီးတော့
အိမ်ရှေ့မှ တံခါးဖွင့်လိုက်သံကထွက်ပေါ်၍လာသည်။

“တယ်နဲ့လဲ မအေးတင့် မွေးပြီလား . . ”

“မမွေးသေးဘူး . . ဆရာမက ဆေးရုံတက်ဖို့ပြော
လို့ ဆေးရုံကိုခေါ်သွားကြပြီ။ အပျိုကြီးတော့လိုက်သွားတယ်
ကျမတော့ မနက်မှဘဲသွားတော့မယ် . . ”

“အော် . . အေး . . အေး . . ”

အိမ်ရှေ့တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သံကြားလိုက်ရပြီး သူတို့
လင်မယားခြင်ထောင်တွင်းသို့ ပြန်၍ဝင်လာသံကို ဖြူဝေလွင်
ကြားလိုက်ရသည်။

“အို . . ကိုမြင့်အေးကလဲ ဟိုမှာ ဖြူဖြူရှိနေတယ် မ
လုပ်ပါနဲ့ . . အို . . အို . . ခက်တာဘဲ ကိုမြင့်အေးကလဲ

အခါကြီးရက်ကြီးမှာ ရှင်ကလဲ . . ကဲပါ အိပ်စမ်းပါ ကိုယ့်
လင်ကိုယ်မယားဥစ္စာ ရှင်ဟာကလဲ သင်္ကြန်ပြီးတော့ ရှင်သ
တောထဲ ကဲကဲ အိပ်တော့ . . ”

သူတို့လင်မယား၏ အသံများက ပြန်၍တိတ်ဆိတ်
သွားတော့သည်။

ရင်ထဲတွင် ထိတ်ကနဲဖြစ်လိုက်ရသည်မှ ခေါင်း
ထောင်၍ နားစွင့်မိလိုက်သော ဖြူဝေလွင်သည် မြင့်အေးတို့
လင်မယားငြိမ်သက်သွားတော့မှ သူမ၏ ဦးခေါင်းလေးကို
ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ပြန်၍ချရင်း ခါးသို့ရောက်နေသော သူမ၏
ထဘီလေးကိုပြန်၍ ဆွဲချကာ ဖုံးဖိလိုက်ပြီး သူမ၏ မျက်လုံး
လေးများကို ပြန်၍ မှိတ်ကာ အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားလိုက်ပါ
တော့သည်။

xxxxxx

(၂)

ဖြူဝေလွင်တစ်ယောက် အိပ်ယာမှ နိုးလာတော့
မနက်(၈)နာရီကျော်မှ နိုး၍လာခဲ့သည်။ အိမ်ထဲတွင် တိတ်
ဆိတ်နေသလောက် လမ်းပေါ်တွင် ရေကစားသူများဖြင့် အုံး
အုံးကျွက်ကျွက် ဆူဆူညံညံ အသံက တချက်တချက်
ထွက်ပေါ်၍လာသည်။

အိမ်တွင် အမတ်လုပ်ငန်း (၂) ယောက် စလုံးမတွေ
ရ။ မျက်နှာသစ်ရင်းဖြင့် တဖက်ခန်းကို ကြည့်လိုက်မိတော့
လဲ တံခါးတွေပိတ်ကာ ဝေးကွာစွာထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ညနေပိုင်းမှ ရောက်စားတော့မည်ဟု တွေး၍ မျက်နှာ
သစ်ပြီးသည်နှင့် အိမ်ပေါ်တက်ကာ အဝတ်အစားများ
ချွတ်၍ ပြင်ဆင်လာပြီး ရေချိုးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှပင် ညက
အိပ်ရေးပျက်၍ နံနက်ခင်းဖြစ်နေသော ဖြူဝေလွင်တစ်ယောက်
လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်သွားရသည်။

ရေချိုးစာလှပြင်ပြီး မီးဖိုဆောင်ထဲဝင်ကြည့်တော့
ကြူကြူရပ်ဘယ်အချိန်ကထ၍ ချက်သွားသည်မသိ။ ထမင်း
ယင်းတွေက အပြည့်အစုံဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလိုက်သဖြင့်
သူမသည် နံနက်စာကို တခါတည်းစားလိုက်လေသည်။

ထမင်းစားသောက်၍ ဆေးကြောပြီး အိမ်ရှေ့သို့
ထွက်လာသော ဖြူဝေလွင်တစ်ယောက် အိပ်ခန်းထဲမှ နေ၍
အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းသို့ မရောက်မီမှာပင် အပြင်မှ ပြန်၍ ရောက်
လာသော မြင့်အေးက ဝင်အလာဖြင့် ပက်ပင်းတိုးမိကြ
တော့သည်။

မြင့်အေးက ဘယ်အချိန်က အိမ်သို့ ပြန်ရောက်
သည်မသိ။ သင်္ကြန်ရေရွဲသော အဝတ်အစားများကိုယ်

လဲပြီးနေချေပြီဖြစ်သည်။ မြင့်အေး၏ကိုယ်တွင် စွမ်းကုန်
ချင်းပြတ်သစ်ထည်ချင်း ခြောက်သွေ့သော ပုခုံးတစ်ထည်ကို
ဝတ်ထားသည်အား ဖြူဝေလွှင့် သတ်ထားလိုက်မိသည်။

တွေ့လိုက်ရာသည်နှင့် ဖြူဝေလွှင့်ကာ သူမ၏ မျက်နှာ
ကို အောက်သို့ ငုံ့၍ချလိုက်သည်။

“ဖြူဖြူ . . .”

ခပ်တိုးတိုးခေါ်လိုက်ရင်း မြင့်အေးက သူမ၏ အနား
သို့ တိုးကပ်လာကာဖြူဝေလွှင့်၏။ လက်မောင်းလေး တစ်
ဖက်ကို ဖွဖွလေး ဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။

ဖြူဝေလွှင့်၏ ခြေလှမ်းများက ရပ်သွားပေမဲ့လဲ
ငုံ့ထားသော သူမ၏ မျက်နှာက မော့၍မလာပါ။
သူမ၏သည်ကိုလဲ ပြန်မထူပါ။

“ဘာလဲ အကို့ကို စိတ်ကောက်နေတာပေါ့ . .
ဟုတ်လား . . .”

ဖြူဝေလွှင့်ဘာမှပြန်မပြောမီ သူမ၏ မျက်နှာလေး
ကိုလဲ ငုံ့မြဲ ငုံ့ထားသည်။

“ကဲ . . . လာပါ ဖြူရယ် . . .”

ဖီတာခါသူ့အသံက တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်ချင်နေသည်။
ဖီလိုပြောရင်း မြင့်အေးက ဖြူဖြူလွှင့်ကို အနီးရှိ သူတို့

လတ်မယား အိမ်သော နှစ်ယောက်အိမ် မွေယာကြီး ပေါ်သို့
ခွဲ၍ခေါ်သည်။

ကုမ္ပဏီ မြင့်အေးခွဲခေါ်ရာသို့ အလိုက်သင့်လေ
လိုက်သွားပြီး အိမ်ယာပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ဖြူဝေလွှပ်
သည် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မည်ကဲ့သို့ဖြစ်သည်မသိ . . . ဝမ်းနဲ့၍
လား ဒါမှမဟုတ် ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ဘယ်လိုမှလဲလဲကွဲကွဲ
ခွဲ၍မရဘဲ ဖြူဝေလွှပ်၏။ ဝံ့ထားသော မျက်နှာလေးစို
မျက်ဝန်းတွေထဲမှ မျက်ရည်များ စီးကူးလာရတော့သည်။

မြင့်အေးက ပထမတော့ ကြောက်၍ ရပ်ကြည့်နေ
ပြီး နောက် ဖြူဝေလွှပ်ထိုင်နေရာဘေးအိမ်ယာပေါ်သို့ ထိုင်
ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ မြင့်အေးက သူ့ရဲ့ လက်တဖက်နဲ့
ဖြူဝေလွှပ်၏ နေ့စေ့လေးကို အသာကိုင်ကာ သူမ၏
မျက်နှာလေးကို ညစ်သာစွာ မော့ဖော်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ ငိုရတာလဲ ဖြူဖြူရယ် . . .”

မြင့်အေးက ဒီလိုမေးလိုက်မှ ဖြူဖြူလွှပ်၏ မျက်ဝန်း
အိမ်များထဲမှ မျက်ရည်များသည် လိမ့်၍ လိမ့်၍ စီးဆင်း
လာကာ သူမသည် တအားသန့်သန့်စွာ ငိုချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဖြူဝေလွှပ်၏။ ရှိုက်သံလေးတွေကလဲ
တချက်တချက်ထွက်ပေါ်၍လာရပါသေးသည်။

သည်လို သည်းထန်စွာ ရှိုက်ခိုနေရင်းကဖြူဝေလွှပ်
၏။ မျက်လုံးများက မြင့်အေး၏။ မျက်လုံးများကို စိုက်၍
ကြည့်နေမိသည်။

တဖြောဖြော မြင့်အေးသည် ဖြူဝေလွှပ်တစ်ယောက်
ဘာကြောင့်ပိုတာရယ် . . . ဘာကြောင့် သူ့ကို ဖောင်းပြန်မ
ပြောတာရယ်တို့ကို သဘောပေါက်သွားပုံရပါသည်။

“ဖြူဖြူရယ် . . . အကို့အပေါ်မှာ ဇီလောက်ထိ
တောင်ဘဲလားကွယ် . . .”

ဟူ၍ မြင့်အေးသည် လှုပ်ခတ်စွာ ပြောလိုက်ရင်း
ဖြူဝေလွှပ်၏ ကိုယ်လုံးလေးကို သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဓမ္မ
ဖက်လိုက်ကာ သူမ၏ နဖူးနဲ့ပါးပြင်လေး နှစ်ဖက်တို့ကို အဝမ်း
မရ ထပ်ခါ ထပ်ခါနမ်းပါတော့လေသည်။

ဖြူဝေလွှပ်ကတော့ သူမ၏ မျက်လုံးလေး နှစ်လုံးကို
မှိတ်ကာ မျက်နှာဖွေးဖွေးလေးအား အလိုက်သင့်လေးဖင်
မော့၍ ဖေးထားပါလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ နမ်းနေရာမှပင် မြင့်အေးသည် သူ၏ နှုတ်
ခမ်းများကို ဖြူဝေလွှပ်၏ နှုတ်ခမ်းများပေါ်သို့ မိဘစ်လိုက်

ပြီး အားပါးတရ စပ်နှိမ်လိုက်ရာက သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေ
ကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ ဖြူဝေသွင်း၏ ကျောပေါ်မှာ ရောက်နေ
သော မြင့်အေး၏ လက်က သူမ၏ ကျောပြင်လေးကို ပွတ်
သပ်၍ပေးလာပါတော့သည်။

မြင့်အေး၏ အဖော်အဖွဲ့ အနီး အဆင်တို့ကြောင့်
ဖြူဝေသွင်း၏ တကိုယ်လုံးရှိ အသွေးအသားတို့သည် လှုပ်ရှား
ထကြွ၍လာရပါတော့သည်။

ဖြူဝေသွင်း၏ နှုတ်ခမ်းလေးများကို မြင့်အေးက သူ၏
နှုတ်ခမ်းများဖြင့် ခပ်ခွေ့လေး ပွတ်သပ်နေရာမှ ဖောက်ကာ
ခပ်ပြင်းပြင်းစပ်နှိမ်လိုက်သောအခါတွင်တော့ ဖြူဝေသွင်း၏
စိတ်ထဲတွင် မချင့်မခဲဖြစ်လာပြီး သူမ၏ လက်လေးနှစ်ဖက်
က မြင့်အေး၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို ပြန်၍ သိုင်းဖက်မိသည်အထိ
ဖြစ်သွားရပါတော့လေသည်။

မြင့်အေးသည် ဖြူဝေသွင်း၏ နှုတ်ခမ်းများကို
ဝိုထားရာမှ ခပ်မျှင်းမျှင်းစုပ်၍ ပေးနေသည်။ လျှာဖားနုနု
လေးကိုလဲ စုပ်သည်။ မြင့်အေး၏ လက်တဖက်က သူမ၏
ကျောပြင်လေးကို ပွတ်ပေးနေရာမှဘေးသို့လဲ နယ်ခဲ့ပြီး
ပွတ်ပေးနေပြန်သည်။

မြင့်အေး၏ ပွတ်သပ်မှုများသည် ညစ်သာလွန်းနေသည့် အတွက် ဖြူဝေလွှင့်၏ စိတ်ထဲတွင် ဘာသာ လှိုက်မော၍ နေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြင့်အေး၏ လက်သည် ဖြူဝေလွှင့် ဝတ်ထားသော ရင်စေ့အင်းကျီလေး၏ နှိပ်စေ့လေးများသို့ ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်ရာ အတွင်းတွင် ဝတ်ထားသော သူမ၏ ဘော်လီအင်းကျီလေး၏ ဇစ်လေးကိုပါ ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး . . သူမ၏ ရင်သတ်ပေါ်မှ ဘော်လီအင်းကျီလေးကို ဆွဲခွာပစ်လိုက်တော့လေသည်။

ထိုအခါတွင်တော့ အပျိုဖြစ်ခါး ကြက်ဥလုံးလာသာ ခန့်၍ နို့လေးနှစ်လုံးနှင့် နီရဲပြီး အတွင်းတွင် ချိတ်ဝင်နေသော နို့သီးခေါင်းသေးသေးလေးများထွက်ပေါ်လာတော့ရာ မြင့်အေးက တပ်မက်စွာဖြင့် တခဏမျှငေး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ မြင့်အေး၏ လက်တဖက်က သူမ၏ နို့အုံလေးများဆီလှမ်းလိုက်ပြီး မထိ တထိလေး ပွတ်သပ် ဖေးနေလိုက်သည်။ ထိုသို့ ပွတ်သပ်ဖေးနေရင်းမှပင် တခါတရံ နို့အုံလေးကို ဖွဖွလေး ဖျစ်ညှစ်ပေးနေပြန်တော့ . . ဖြူဝေလွှင့်တစ်ယောက် အသက်ရှူသံလေးတွေ မြန်ဆန်သွက်လက်၍ လာရပါတော့သည်။

ပြီးတော့ မြင့်အေးက သူမ၏ နို့သီးလေးများကို ဝိုက်
တလုံးပြီး တလုံး စုပ်၍ စို့ပေးသည်။ ထို့နောက် လျှာဖြင့် နို့
သီးလေးများကို ကလိသည်။ ထိုအခါတွင် ခေါင်းခေါင်းလုံးလုံး
နို့လေးနှစ်လုံးက မာတင်း၍ လာရပြီး နီနီရဲ့ နို့သီးခေါင်း
သေးသေးလေးများမှာလဲ စုပ်၍ ထွက်လာရသည်။ တစ်ချက်
တစ်ချက် ဖြူဝေလွင်၏ ခါးလေးသည် တွန့်ကနဲ တွန့်ကနဲ
ဖြစ်နေရလေသည်။

မြင့်အေး၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် သာယာစွာဖြင့်ရှိနေ သော
ဖြူဝေလွင်တစ်ယောက် အသက်ရှူ မမှန်ဖြစ်နေတဲ့ကြားက
ပင် တမင်းတင်းပင်ဖြစ်၍ လာရတော့သည်။

“အကိုရယ် . . ဖြူဖြူကို ဘာတွေလုပ်နေတာ လဲဟင်
. . ဖြူဖြူမနေတတ်တော့ဘူး . . ”

“ဖြူဖြူကို အကိုချစ်လို့ပါကွယ် . . အသာလေး ငြိမ်
နေနော် . . ”

မြင့်အေး၏ စကားကြောင့် ဖြူဝေလွင် တစ်ယောက်
ငြိမ်၍ နေထိုင်အခါမှာပင် မြင့်အေးက ဖြူဝေလွင်၏ နို့သီး
ခေါင်းသေးသေးလေးကို လက်မနှင့် လက်လယ်တို့ဖြင့် ညှပ်
ပြီး ခပ်ရွှရွလေး ညှပ်ပြီးချေပေးနေတော့ရာ . .

“အို . . အို . . အကိုရယ် . . အို . . ဟင် . .

အဟင့် . . . ဟင့် . . . ”

ဟူသော တုန်တုန်ချိန် အသံလေးများဖြင့် ညီးတွားရင်း ဖြူဝေလွင်သည် တတွန်တွန်ဖြင့် လွန်လွန်နေရပါတော့သည်။

မကြာမှီမှာပင် နို့သီးခေါင်းလေးများသည် မာ၍ ထောင်မတ်လာရပါလေတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ မာ၍ တောင်လာသော နို့သီးခေါင်းလေးများကို မြင့်မောက်က ငုံ့၍ သူ့နှုတ်ခမ်းနဲ့ ခပ်ရွရွလေး ခုပ်လိုက် စို့လိုက် လုပ်နေပြန်တော့ရာ ဖြူဝေလွင်တစ်ယောက် မြင့်မောက်ကို အတင်းဖက်၍ သားလိုက်မိပြန်တော့လေသည်။

ဒီအချိန်မှာပင် မြင့်မောက်က ဖြူဝေလွင်၏ ခါးတွင် ညှပ်ထားသော ထဘီ အထက်ဆင်ခလေးကို ဆွဲ၍ ဖြုတ်လိုက်တော့ရာ ဖြူဝေလွင်၏ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။

ဟို့နောက်တွင်တော့ မြင့်မောက်က သူမ၏ ထဘီလေးကို တဖြေးဖြေးချင်း ဆွဲ၍ ချွတ်လိုက်တော့ရာ ဖြူဝေလွင်ကလဲ သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေး ဖြစ်အောင်လုပ်လိုက်ရာက ဖင်လေးကို မသိမသာလေး ကြွပေးလိုက်တော့ ဖြူဝေလွင်၏ ထဘီလေးသည် မကြာမီ

မှာပင် သူမ၏ ကိုယ်မှ ကင်းကွာ၍ သွားရပါတော့လေသည်။

ပြီးတာနဲ့ တဆက်လဲမှာသဲ မြင့်အေးက ဖြူဝေလွင်၏ အတွင်းခံတောင်းတံလေးကို လိပ်ပြီး ချွတ်ချလိုက်ပြန်တော့ ဖြူဝေလွင်၏ အောက်ပိုင်း တစ်ခုလုံးသည် ဟာလာဟင်း လင်းမြင့် ဖြူလဲ့စွာ ထွက်ပေါ်လာရပါတော့သည်။

ဖြူဝေလွင်က ရွက်လွန်းတာကြောင့် လူးလွန်ရင်းက မြင့်အေး၏ လက်ကို အတင်းဆွဲဖယ်ပြီး ထားလိုက်မိပါ တော့သည်။

မြင့်အေးက ဖြူဝေလွင်၏ ပေါင်တန်ဖြူဖြူလေးများ ကို ယုယစွာဆုတ်နယ်ပေးသည်။ သူမ၏ပေါင်ရင်းခွံဆုံနား သို့မြင့်အေး၏ လက်ကရောက်သွားပြီး ဖြူဝေလွင်၏ စောက် ပတ် ဖေါင်းဖေါင်းလေးကို လက်ဝါးဖြင့်ဖုတ်လိုက်သည်။ စောက်ပတ်က သေးသေး လက်ဝါးကကြီးကြီး ဖြစ်သည်။

မြင့်အေးက ဖြူဝေလွင်၏ စောက်ပတ်ကို လက်ဝါး ဖြင့် ဖုတ်ပြီး တဖြေးဖြေးချင်း ယုယစွာ ပွတ်ပေးနေသဖြင့် အတွေ့ထူးကို မှူးမှူးမတတ် ခံစားရင်း ဖြူဝေလွင်တစ်ယောက် တုံတုံ့မိုမိုလေးပင် ဖြစ်နေရသည်။

ဒီအချိန်မှာပင် မြင့်အေးက ဖြူဝေလွင်၏ လက်တွေ ကို ဆွဲ၍ ကိုင်လိုက်ပြီး သူ၏ ဝေါက်တောက်ကြီး တောင်မတ်

နေသော လီးတန်ကြီးကို ကိုင်၍ ဖြူဝေလွှမ်း၏။ လက်လေး
တွေကို လီးတန်ကြီးပေါ်သို့ တင်၍ အေးယူလိုက်တွင်တော့
ကိုင်လိုက်သော ဖြူဝေလွှမ်း၏ ရင်ထဲတွင် မာကနဲဖြစ်သွား
ချိန်၊ ကြောက်လန့်တကြားနှစ်ယ့် သူမသည် လီးတန်ကြီးကို
ဆုတ်ကိုင်ထားလိုက် ပိတော့သည်။

ဖြူဝေလွှမ်း၏ အသက်သည် (၁၅)နှစ်ရှိနေပြီဖြစ်
သည့်ပြင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလဲ ဖွင့်ဖွင့်ထွားထွားဖြင့်
အညိုကြီးမီးမီးဖြစ်၍နေပြီဖြစ်သဖြင့် မဖြစ်မနေပင် မြင့်အေး
က တက်၍လို့ မည်ဆိုပါက လို့၍ရနိုင်သော အနေအထား
တွင်ရှိသည်။

သို့သော်လည်း မြင့်အေးသည် ဖြူဝေလွှမ်းအား ငယ်
စဉ်ထဲက သူ၏ လက်ပေါ်တွင်ကြီးပြင်းလာသည့်သူ
ဖြစ်သည့်ပြင် ခပ်မခိုပေမဲ့လဲ မောင်နှမတွေလို သံသော
ရည်ကဖြစ်နေလေတော့ မလိုချင်ဘဲဖြစ်နေသည်။

ဒါပေမဲ့လဲ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် အလှအပပေါ်တွင်
ရိပ်မှူး သာယာမိလေတော့ တပ်မက်သည့် စိတ်နှင့် ရမက်
စိတ်များကလဲ မြင့်အေး၏ သွေးသားတွေကို နှိပ်စက်နေပြန်
ပါသေးသည်။

ထိုခဏမှုနှစ်ခုကြားတွင် မြင့်အေးတစ်ယောက် လူ

ဝေလွင်၏ ပေါင်နှစ်လုံးမှာ စောစောကလို့ တောင့်တောင့်ပြီး
မပျက်တော့ဘဲ တဖက်တချက်စီသို့ လှုပ်ရှား၍ ကာလွှားရ
လေတော့သည်။

မြင့်အေးက သူ၏လက်ချောင်းဝေးကို သူမ၏
စောက်ပတ်ထဲသို့ အောင်းတို့သွင်းခြင်း မပြုဘဲ လက်တစ်
မျှသာသွင်း၍ ကလိယေးနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ခဏအကြာတွင်တော့ဖြူဝေလွင်၏ ခါးလေးမှာ မသိ
ယောလေး ကော့၍ ကော့၍ဖြစ်လာရာမှ ဖြင့်စောသည်
သူ၏လက်ချောင်းကို ဖြေဖြေရွှေ့လေပင် ရှေ့သို့တိုး၍ တိုး၍
မွှေထိုးလေထိုးကာ သွင်းလေပါတော့သည်။

“ကွာင်း . ကွာင်း . နာလိုက်တာ . . အကို့အယ် .”

ဖြူဝေလွင်၏တံမှ ညီသံလေးထွက်၍ လာရာသည်။

မြင့်အေးကတော့ သူ၏လက်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်
ခြင်းမပြုသည့်အပြင် ဆပ်လွန်လွန်လေပင် စောက်ခေါင်းနံရံ
သားလေးများကိုပတ်၍ ပတ်၍ မွှေကာ ကလိယေးရင်း လှုပ်
ယေးနေတော့သည်။

ဖြူဝေလွင်သည် နဲ့ပြီးလေပြီးကာ မြင့်အေး၏
မျက်နှာကိုစိုက်၍ ကြည့်နေပြီး မြင့်အေးကလိယေးနေတာ
ကြောင့် သူမ၏ ပေါင်လေးများမှာ လူ့ကာလွန်ကာဖြစ်နေ

ရရင်း သူမ၏ လက်ထဲမှဖြင့်အေး၏ လီးကြီးကို ခွဲခွဲလေ
ပွတ်လိုက် ပျစ်လိုက်ဖြင့် လုပ်ပေးရင်း ရှေ့တိုးနောက်ဆံလဲ
လုပ်ပေးနေတော့သည်။

မြင့်အေး၏လက်တဖက်က ဖြူဝေသွင်း၏ စောက်
ပတ်လေးကိုကတိပေးနေပြီး ကျန်သော လက်တဖက်ကသူမ
၏နှို့ခုံးလေးများပေါ်တွင် လှုပ်ရှားကာ ဆုတ်နယ်ပေးနေ
သည်။

တချို့တွင်တော့ မချဉ်မသဲဖြစ်၍ လာရသောမြင့်အေး
က သူမ၏ နို့လေးကို ခပ်နာနာလေ ပျစ်၍ပေးလိုက်မိ
သည်။

“အား.. အကို.. နာတယ်.. အချမ်းပျစ်တာဘဲ”

မြင့်အေးက သူမ၏ နို့ကိုဆုတ်ကိုင်ထားသော သူ၏
လက်ကို ချက်ခြစ်ကြွေးပေးလိုက်ပြီး အသာအယာလေးပင်
ဆက်၍ ပွတ်ကာ သူမကိုပြီးပြီးကြီး လိုက်၍ကြည့်နေပြန်
သဖြင့် ဖြူဝေသွင်းက မြင့်အေး၏ အပေါ်တွင် တပ်မက်စိတ်
များစွာကနဲ ပေါ်လာပြန်ရာ လက်ထဲမှ သူ၏လီးကြီးကို ခပ်
ခွက်ခွတ်လေးပင် ရှေ့တိုးနောက်ဆံလုပ်၍ ပေးလိုက်မိ
လေသည်။

မြင့်အေးသည် ဖြူဝေသွင်း၏ မျက်နှာလေးကို သေ

ချာကြည့်၍ အကဲခတ်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးလေးများမှာ စင်း၍နေပြီး နှုတ်ခမ်းလေးများက မဲတဲ့တဲ့လေးဖြစ်လျက် သူမ၏ ပါးပြင်ဖြူဖြူလေးများပေါ်တွင်လဲ အနီရောင်ကမ္မဇလေးများပေါ်လွင်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ဖြူဝေလွှပ်တစ်ပေဟက် အတော်ပင် အာသာဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေကြောင်းကို သိလိုက်ရသေးသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မြင့်အေးသည် သူမ၏နှို့ပေါ်မှ လက်ကို ဖယ်ကာ သူမ၏ တပ်ပခုံးအောက်သို့ သွင်းလိုက်ပြီး ဖြူဝေလွှပ်၏ဖင်သားများကို နာနာလေး ဆုတ်ကိုင်လိုက်ရာမှ သူမ၏စောက်ခေါင်းထဲသို့ သွင်းထားသော သူမ၏ လက်ကို အဆုံးထိအောင်ထိုးသွင်းပြီး ပတ်လည်လှည့်၍ စောက်ခေါင်းတွင်းတွင် မွှေဖေးလိုက်လေတော့သည်။

“အင်း . . . ဟင်း . . . အကိုရယ် . . . ဟင်းဟင်း”

ဟူ၍မဝဲမကွဲလေး ညီညူရင်း အသားလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်တက်သွားလေသည်။

မြင့်အေးမှာလဲ ရမက်ဆန္ဒတွေက အဆမတန်ပြင်းထန်လာပြီ။ ကြာလျှင်တော့ခက်ရချည်ရဲ့ဆိုပြီး တွေ့လိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် မြင့်အေးသည် သူ၏လိပ်တန်ကြီးကို ဆုတ်ကိုင်ကာ ရှေ့တိုးနှောက်သဖြင့် ပြုလုပ်နေသော ဖြူဝေ

လွှတ်၏လက်ကို သူ၏လက်ဖြင့် ချုပ်မိကာ ကိုယ်လိုက်ပြီး ခပ်
သွက်သွက် ခပ်မြန်မြန်ပင် ရှေ့တိုးနောက်ဝင် ပြုလုပ်
ပေးလိုက်ရာ ဆာအကြာမှာပင် မြင့်အေး၏ ကိုယ်လုံးကြီး
သည် ဆန့်ဝင် ဆန့်ဝင်ဖြင့်ဖြစ်ပြီး လီတန်ကြီးထိပ်မှ သုတ်
ရည်များသည် ပြွတ်ကန် ပြွတ်ကန် ယန်းထွက်ပြီး ဖြူဝေလွှမ်း၏
ကိုယ်ပေါ် သို့သွက်ကွက်နိပါလေတော့သည်။

ပြီးတော့မြင့်အေးက သူ၏ ပုခိုးဖြင့် ဖြူဝေလွှမ်း၏
ကိုယ်ပေါ်မှ သုတ်ရည်များကို သုတ်ပေးလိုက်ပြီး သူမ၏ ကိုယ်
လုံးလေးကို တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ပါတော့လေသည်။

xxxx

(၃)

ဖြူဝေလွှမ်းတစ်ယောက် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့
သည်မှာ တစ်ပတ်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ဝံ့တောသို့ အမေဖြစ်သူနှင့်
အလည်အသတ်လိုက်သွားရင်း ခဲအိုးဖြစ်သူနှင့် ကြုံတွေ့ခံစား
ခဲ့ရသော ခံစားချက်များက သူမ၏ ခွေသားတွေကို တုန်
လှုပ်ခြောက်ခြားပြီးနေစေခဲ့သည်။

ဝံ့တောမှ ပြန်ရောက်ပြီး နောက်ပိုင်း နေ့စဉ်လိုက်
သွားသည့် ကာမဆန္ဒများပြင်းပြနေရသဖြင့် နေ့တိုင်းလိုက်
သူမ၏ခဲအိုး မြင့်အေးက သူမကိုလုပ်ပေးခဲ့သည့်အတိုင်း

လက်ညှိုးလေးကို အဖုတ်လေးထဲတွင်း၍ ကလိပြီး အာသာ
ဖြေခဲ့ရသည်။ တခဏအားဖြင့် ပြေပျောက်၍သွားခဲ့ရသော်
လည်း ဖြူဝေသွင်းမှာ အားမချိန် မကြေးနပ်ချိန်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုကဲ့သို့လိအင်းဆန္ဒ မပြည့်ဝဘဲ ဆဒနာကာသည်
ပင် သူမအား နေ့စဉ်လို နှိပ်စက်၍နေခဲ့သည်။

ဖြူဝေသွင်းသည် နဂိုထဲကလဲ သူမ၏ သွေးသားများ
မှာ ရမက်ကြီးသော အခံများရှိ၍လား၊ ဗါမှမဟုတ်၊ နည်းလမ်း
မကုန်ပေမဲ့လဲ တပ်တူတပ်မျှနီးပါး အရသာမို့ဖြင့် တာဘက်
တွင် တကြိမ်မျှ မခံစားဘူးရသေးသည့် ကာမအတွတ်အထိပ်
၏အရသာကိုခံစားဖူးလိုက်ကာ ထိုအရသာကိုပင် တပ်မက်
စွဲလန်းသွား၍ပင်လားတော့ မပြောတတ်။ ဖြူဝေသွင်းတစ်
ယောက် ထုံတော့မှပြန်ရောက်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် တစ်နှစ်
ယောက်ခွဲလေးတွေကိုတွေ့မြင်လိုက်ရုံဖြင့်ပင် သူမ၏စိတ်
တွေမှာ တပြန်ခံစား၍ ဖြစ်လာရလေသည်။

လတ်ပောက်ျားဆိုတာတော့ ဝေး . . . မိုးစားပင်
မရှိသောဖြူဝေသွင်းတစ်ယောက် သူမ၏ ပြင်းပြနေသော
ကာမ ဆန္ဒများအတွက် ဆန့်ကျင်ဘက်လိပ်ဖြစ် ပြေပျောက်
ရန် ကိစ္စမှာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘဲရှိနေရသည်။

နေမြင့်လေတမျှ ရှိလေဆိုတာမို့လို့ပင် ဖြူဝေသွင်း

တစ်ယောက် စားနေရသော ဝေခရာမှာ ကြာလေ ဆီးလေ
ဖြစ်လာရလေသည်။

xxxx

ဒီနေ့အိမ်ကခိုင်းသဖြင့် မြို့ထဲတို့ မဖြစ်မနေထွက်
လာခဲ့ရသော ဖြူဝေလွှပ်သည် အိမ်မှခိုင်းလိုက်သော ကိစ္စပြီး
၍ အိမ်သို့ပြန်ရန် ယန်းချီတန်းဂိတ်ဟုခေါ်သော (၃၈)လမ်း
တိပ် ကားဂိတ်တွင် တယောက်တည်း ရပ်၍ကားစောင့်နေ
သည်။ စီးရမည့်ကားကလဲ အေးကြာသည်အထိ ရောက်မ
လာသေးသဖြင့် ဖြူဝေလွှပ်က စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် နေကလဲ
ပူတော့ ကားဂိတ်နားတွင် ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်ဖြင့်
မယောင်မသည်လုပ်ကာ ရပ်လိုက် လျှောက်လိုက်ဖြင့် လုပ်
နေသည်။

အတန်ကြာသည်အထိ သူမစီးရမည့်ကားက
မလာသေးချေ။ ထိုစဉ်မှာပင် သူမရပ်နေရာနောက်နားမှ
“ညီမ” ဟုခေါ်လိုက်သံကြား၍ ဖြူဝေလွှပ်က တည်တည်ငြိမ်
ငြိမ်လေ လှည့်၍ကြည့်လိုက်သည်။

သူမကိုခေါ်လိုက်သည့်သူကိုတွေ့လိုက်ပါပြီ အသက်
က သူမနှင့်မတိမ်းမယိမ်း။ ကြီးရပ်တောင်မှ တစ်နှစ်လောက်
တဲကြီးမည်။ အသားဖြူဖြူ ကိုယ်လုံးနွဲ့နွဲ့ဖြင့် ခပ်ဖြောင့် ဖြောင့်

ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဖြူဝေလွင်က လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမကိုခေါ်
လိုက်သူမှာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် မဝံ့မရဲဖြစ်နေပုံလဲရ
ပါသည်။

“ဘာလဲ . . .”

ဟုဖြူဝေလွင်က လူမှုရေးအရာ ပြု၍မေးလိုက်
ပါသည်။

“ဟို . . . အကိုနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား . . .”

“ဘာ . . .”

ဖြူဝေလွင်၏ မျက်နှာလေး တစ်ခုလုံးနီမြန်း၍ သွား
ရသည်။ ထို့ပြင်ဒေါသစိတ်ကြောင့် သူမ၏ တကိုယ်လုံး တ
ဆတ်ဆတ်တုန်လှုပ်နေသည်။

သူ့ကို စူးစူးရှရှလှည့်ကြည့်မိနေရာမှ ဖြူဝေလွင်၏
စိတ်ထဲတွင် အတွေးတမျိုးပေါက်သွားရပြီး သူ့ကိုသာမျှမ
ပြောဘဲ ဖြူဝေလွင်က သူမ၏မျက်နှာလေးကို ညင်သာစွာ
မြင် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

ပေါက်ကွဲထွက်လုမတတ် ဖြစ်သွားရသော သူမ၏
ဒေါသများကလဲ ရုတ်တရက်ပြန်၍ လျော့ကျသွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူက ဖြူဝေလွင်၏ ဆေးနှမ်းသို့ မရဲ

တစ်ခုဖြင့် တိုးကပ်လာသည်။

“ညီမကို အကိုကြည့်နေတာကြာပါပြီ။ အကိုသဘော ကျလွန်းလို့ပါ . . . အယ်လောက်ယေးရယေးရ၊ ယေးပါမယ်”

သူကစကားကိုရပ်၍ ဖြူဝေလွင်ကို အကဲခတ်၍ ကြည့်သည်။ သူ၏ပြောလိုက်သော စကားသံခပ်တိုးတိုးက တုန်လှုပ်သော အရိပ်အငွေ့လေးတွေပါနေပြီး မနဲပင် အသံတို ထိန်းကာပြောနေရကြောင်းပေါ်လွင်၍နေသည်။

ဖြူဝေလွင်က ခေါင်းကို ဝှံ့၍သာနေသည်။ သူ့ကိုတာ မူပြန်မပြောပါ။

ထိုစဉ်မှာပင် သူမရပ်နေရာရှေ့သို့ သူမစီးနင်းလိုက် ပါရမည့်ကားလေးကရပ်၍လာသည်ကို ဖြူဝေလွင်သိလိုက် သော်လည်း သူမ၏ခြေထောက်လေးများကို မရွေ့လျားမိ။

ဖြူဝေလွင်တစ်ယောက် သူမ၏စိတ်နှင့် သူမ၏ ကိုယ်လည်းကွာ၍နေရလေသည်။

“လိုက်ခဲ့ပါညီမရယ် . . . လူကလဲ အကိုတစ်ယောက် ထဲပါ . . . ညီမလိုက်ရမှာကလဲ မတေးပါဘူး။ ရွှေ့နားက ဆိပ် ကမ်းသာလမ်းထဲက တည်းခိုခန်းကိုဘဲ သွားမှာပါ . . .”

ဖြူဝေလွင်၏ တင်းတင်းလေးစရာထားသော နှုတ်ခမ်း လေးနှစ်လွှာက နဲနဲလေးကွာဟသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ၏

ထံမှ စကားသံကတော့ ထွက်မလာချေ။ ဖြူဝေလွင်၏ ခြေဖျားလက်ဖျားလေးများသည် အေးစက်၍နေချေပြီ ဖြစ်သည်။

ဖြူဝေလွင်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ရပ်နေသော် လည်း သူကတော့ ငြိမ်ငြိမ်ရပ်၍ မရဘဲ လှုပ်လှုပ်ရွရွလေး ဖြစ်နေသည်ကို ဖြူဝေလွင် ဂရုပြုလိုက်မိသည်။

"ဟယ်နဲ့လဲညီမ . . လိုက်မယ်မဟုတ်လားဟင်"

သူ့စကားအဆုံးမှာပင် ဖြူဝေလွင်က သူ့ကို လှည့် မကြည့်ဘဲ သူမ၏ခေါင်းလေးကို ငြိမ့်၍ပြုလိုက်မိသည်။

ထိုအခါတွင် သူ၏စကားသံက ချက်ချင်းလိုပင် ထပ်မံ၍ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ကဲ . . ဒါဆိုလာ ညီမ . . သွားကြမယ်"

ဒီအခါတွင်တော့ ဖြူဝေလွင်၏ ခြေထောက်လေး များမှစတင်၍ လှုပ်ရှားရွေ့လျားသွားရပါတော့လေသည်။

xxxxx

(၄)

တည်းခိုခန်းရှိ အိပ်ခန်းထဲသို့ရောက်လျှင် အထဲတွင် ထိုင်စရာမရှိသဖြင့် ရှိနေသော စားပွဲသေးလေးပေါ်သို့ လက်ထဲက ပစ္စည်းလေးတွေကို တပ်ထားလိုက်ပြီး ကုတပ်

ပေါ်တွင်ပင် တက်၍ ထိုင်နေလိုက်သည်။

သူက အိပ်ခန်းတခါးကို သေချာပိတ်၍ ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဖြူဝေလွင်ထံသို့ တိုးကပ်၍ လာသည်။

ဖြူဝေလွင်က သူ့ကို မရဲတရဲလေး မျက်လုံးလေး လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ကုတင်ကြီးဆီ မကပ်မိခင် သူမကို ကြည့်လျက် လျှောက်လာရင်းက သွေခြေလှမ်းတွေ တုံ့ကနဲ ရပ်သွားသည်။ ကျောက်ရွပ်တရွပ်လိုပင် ရွှေ့သို့လဲ မတိုးနောက်သို့လဲ မရောက်ပေ။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အတန်ကြာအောင် အကဲခတ်၍ ကြည့်နေမိကြသည်။ သူ့အခြေအနေကို ဖြူဝေလွင်နဲ့ အကဲခတ်မိလိုက်သည်။

“လာ . . လေ . . ”

ဖြူဝေလွင်၏ အသံက လေသံလေးမျှသာ ဖြစ်ပြီး တိုးလွန်းလှသည်။ သူက အနားသို့ ရောက်သွားကာ သူမ၏ ဘေးတွင်ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ သူက ဒေါင်းတဖက်ကို ဖဲ့၍ တုန်နေသည်။

တာ . . တာက စလုပ်ရမှန်းမသိ။

လဘီဘဲ ဆွဲချွတ်ရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အတင်း တွန်းလှဲပြီး တက်ခွဲရမှာလား။ တကယ့်ကို ယောင်ဝါးဝါးဖြင့် ဖြစ်

နေသည်။

“ဗီလိတ် . . . ကိုယ်နေမှာလား . . .”

“အင်း . . . အင်း . . . ဟိ . . .”

သူထက်စာလျှင် ဖြူစင်လွယ်ကူ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နှုတ်ဖြစ်နေသမျှပြင် သူ့ကို အကဲခတ်ပြီး သူမက နှုတ်ဆိတ် ရှိနေလို့မရကြောင်း ဖြူစင်လွယ်ကူ သိထားသည်။

ဒါပေမဲ့လဲ ဖြူစင်လွယ်၏ အတွင်းစိတ်ထွက်တော့ ပေထက်ပတ်ဝတ်နေသည်။ သူ့နောက်က လိုက်လာတော့ ရပ်တဲ့တွင် တာလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေရသည်။ တဲခိုခန်းထဲဝင်လိုက် ပြီး တခန်းတခန်းစဉ် မလှမ်းမကမ်းဝေးမှာ ရပ်နေရတော့ တည်ခိုခန်းဧည့်ခန်းထဲမှာက လူကမများပေမဲ့ ခိုနေတဲ့လူ (၂) ယောက် (၃)ယောက်က သူမကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေတော့ ဖြူစင်လွယ် တကိုယ်လုံး ထူ၍နေရသည်။

သူ့လက်ထဲမှာ ပါလာသောသောနှင့် အိမ်ခန်းတံခါး ကိုဖွင့်နေပြန်တော့ ကြိုးခင်းပေါ်တွင် ထောက်ထားသော ဖြူစင်လွယ်၏ ခြေဖျားဝေးများက ကြိုးပြင်သို့ နင်းထားမိ သည်ဟုပင် မထင်ရလောက်အောင် စိတ်တွေက လှုပ်ရှား လာနေသည်။

အိမ်ခန်းတံခါးဖွင့်သွားပြီး အထဲက ကုထင်ကြီးကိုလဲ

တွေ့လိုက်ရအရာ ဖြူငယ်လွယ်၏။ ရပ်ထဲတွင် မိန်းကလေးဖြစ်ကာ
သူမ၏ တကိုယ်လုံးတောင့်၍ သွားရာသည်။

ကုတင်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်သွားပြန်တော့ သူမ၏
ခြေထောက်လေးတွေက သိပ်ပြီး မခိုင်ချင်။ ခွေယိုင်
ချင်နေသည်။ ကုတင်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့
သူ့ကို သူတောက်ပိုးပြီး ဆိုးဝါးစွာ တုန်ယက်နေသည်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ရတော့မှ ဖြူငယ်လွယ်တစ်ယောက် နဲ့ နေ့တစ်နေ့
သွားရာသည်။

“နံမယ်ဘယ်လိုခေါ်လဲ . . . ဟင်” တုန်ယက်သော
အသံလေးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“သိပ္ပံလိုလို့လား . . .” ဘုရားက ဖြစ်ပေမဲ့ ဖြူငယ်လွယ်
က ပုမှန်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ငါ . . . ငါနံမယ်က . . . ကျော်စို့ . . .”

ပြောပြီးသည်နှင့် နှုတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ သူမက
စိတ်မရှည်ဘဲလို မိမိတောင့်တောင့်လေးလုပ်၍ တဖက်သို့
လှည့်လိုက်သည်။ သူမခေါင်းမှ ဆံပင်နှင့် လက်ချောင်းလေး
များ ထိတွေ့သော တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းကျဉ်းလေးထဲ
တွင် ကြားနိုင်ခဲ့သော သွားသည်။

ဖြူငယ်လွယ်က သူမ၏သို့ ဆက်ကနဲ လှည့်ကြည့်

သည်။ မွေယာပေါ်ကိုလက်တဖက်ထားကာ ခေါင်းကို
တွင်တွင်ကုတ်နေသော ကျော်စိုးကို ကြပ်ကြပ်နာ နာနှင့်
ကြည့်လိုက်မိသည်။

“နင် . . တခါမှ ဒီလိုမလုပ်ဖူး . . ဘူးလား”

“ဟေ့ . . ခေ”

“တခါမှ မိန်းမ . . မလုပ်ဖူးဘူးလို့ . . ”

“ဟင့်အင်း . . တခါမှကို မလုပ်ဖူးဘူးတာ . . နင်
ကလေး . . ”

“ဝါလဲ အခု နင်နဲ့မှ မလုပ်မှာ”

ကျော်စိုး၏ အသံက မှယ်စရာကောင်းလောက်
အောင် တုန်ခါ၍နေသည်။ ဖြူဝေလွှတ်ကာ ကျော်စိုးနှင့် မျက်
နှာချင်းဆိုင်မိအောင် နေရာရွေ့လိုက်သည်။

“နင် . . တကယ်ပြောနေတာလားဟင် . . ”

“တကယ် . . တကယ်ပြောနေတာ . . ”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ ငါ့ကိုခေါ်လာသေးလဲ . . ”

“ငါ မိန်းမလုပ်ချင်နေတာ ကြာပြီ . . ခုနက်ကိစ္စတွေ
လို့ ဝါခတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး ဟိလေ . .
နင်ကို ဝေခတ်သော်လည်း ချင်လာတာနဲ့ အနွှပ်ပြီခေါ်လာတာ”
ကျော်စိုး၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်မိနေသော ဖြူဝေ

သွင်း၏ မျက်နှာလေးက ဆိုးရောင်လေးသန်းသွားသည်။

"ကဲ ပါ . လုပ်ပါ . . နှိပ်အလုပ် နှိပ်လုပ် . ."

ဖြူဝေလွင်က အိမ်ယာကြီးပေါ် လှဲချလိုက်ပြီး သူ၏ ခေါင်းလေးကို ခေါင်းဒုံ့ပေါ်တင်၍ ကျောပြင်လေးကို ဓမ္မ ယာနှင့်ထထားတည်၍ ဖြစ်စေရန် နေသားတကျ နေရာချကာ မျက်စိလေးတွေကို မှိတ်၍ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကိုဘင်းနေ အောင်ဖွယ်တံထားလိုက်သည်။ ဟက်လက်လေးဖြစ်နေသော ဖြူဝေလွင်ကို ကြည့်ကာ ကျော်စိုး၏ရပ်ဝဲတွင် ကတုန်က ရပ်ကြီးဖြစ်၍နေပြန်သည်။

သူ၏လက်တဖက်က ဖြူဝေလွင်၏ လက်နွှာဘက် တွင် ထောက်ကာ ကျန်တဖက်က လက်တဖက်တွင်ထောက် ပြီး ဖြူဝေလွင်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင်သူက လေးဘက်ထောက် ၍ တက်စွဲလိုက်သည်။

ဖြူဝေလွင်၏ တကိုယ်လုံး သိပ်သိပ်တုန်နေသည်။ ကျော်စိုးက သူ့အားကို လှန်ရမှာ . . ဒါမှ မဟုတ် ဖြူဝေ လွင်၏ ထောက်ကိုလှန်တတ်ရမှာ . . အားနာသလိုဖြစ်ကာ သူ၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို ခြိမ်းခြောက် မျက်နှာချင်းနီးကပ်စွာ တိုးကပ် လိုက်ရင်း သနပ်ခါးနဲ့လေး ကြိုင်သင်းနေသော ဖြူဝေလွင်၏ ပါးပြာမိမိလေးကို အဆွေနှံကာ နမ်းချွတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ...”

ဖြူဝေလွင်က မျက်လုံးလေးဖွင့်ပြီး လေးထဲဖြင့် ခေါက်လိုက်သည်။ ကုန်းကုန်းကွကွဖြစ်နေသော ကျော်စိုး၏ ကိုယ်ပုံကြီး ဆက်ကနဲ တွန့်သွားကာ လက်မောင်းနှစ်ဖက်က ဆန့်သွားသည်။

“မနမ်းရတာလား...”

“နပ်လုပ်ရမှာက ဒေသက်ပိုင်းဘဲ ရှိမျက်နှာကို ထိနေ”

ကျော်စိုး ပယောင်ပယောင်မှားမှားဖြင့် ဖြူဝေလွင်၏ ထတီလေးကို အပေါ်သို့ ဆွဲတင်သည်။ ဖွေညသော သူမ၏ ပေါင်သားဝင်းဝင်းလေးများကို တွေ့လိုက်ရကလဲသာ ကျော်စိုး ထစ်ပယောင် တကိုယ်ပုံရဲ့ အကြောတွေ ပြတ်ထွက်ကုန်တာဟာ တား၍သွားရသည်။ သူ့လီးကြီးကလဲ ပုဆိုးထဲတွင် အစွမ်းကုန်ထောင်မတ်၍နေသည်။

သူက တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြင့် ဟိုဟာ ပေါ်လာမှာကို ကြောက်နေသကဲ့သို့ ထတီလေးကို ဆက်၍ လှန်မောင်းတဲ့ ပေါင်လေးတွေကိုသာ စိုက်၍ကြည့်နေသည်။

ဖြူဝေလွင်က စန့်၍တင်းထားသော သူမ၏ ခြေထောက်လေးနှစ်ဖက်မှ ခြေမလေးနှစ်ခုကို ထိလိုက် ခြာလိုက်ဖြင့် ခြေမရှင်းရိုက်ရှင်း စိတ်ရှည်ပန် အချက်ပြလိုက်သည်။

ဘာတဲ့အချက်ပြနေနေ သကောင့်သားက နားမလည်။ ပြော
ချလျှင် မည်တစ်ပေါက်မှန်းတဲ့ ဝမ်းလက်ဖြူမွေးသော ပေါင်
တန်ကြီးမှာလုံးကိုကြည့်ရင်းဖြင့်ပင် “ပြီ” ချင်နေသည်။ တဖန်
ဒီတစ်နှစ်လီးကြီးက တုန်ခါလျှက် အရည်ထွေ ထွက်ချင်
လာသည်။

ဖြူငွေလွှပ်မျက်လုံးလေး ခပ်မွေးမွေးထားရင်း လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။ စားတော့ ဝါးတော့မတတ်ဖြင့် မျက်လုံး
ထွေအရောင်တောက်ကာ တွတ်တွတ်တံတွေးထွေ မျှချရင်း
သူ၏ ပေါင်ခွံကြားကို ခဲကြီးခဲကြီးကြည့်နေသည့် ကျော်စိုး
ကို လူငိုချိန်းလေးမုန်း ဖြူငွေလွှပ်လက်ခံမိလေသည်။

သူက သူ့ချီးကို ဖြည့်ချလိုက်သည်။ လီးတန်ကြီး
က တခေါက်ခေါက်ဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဖြူငွေလွှပ်၏
ရင်ထဲထွပ် လှိုက်ကနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဟာ . . . ဒုက္ခတဲ . . . ဖတ်”

ကျော်စိုးက အလန်တကြားပြောရင်း သူ့လီးကြီးကို
လက်တဖက်ဖြင့် ပုခိုးဖြင့် အုပ်ကာ ဆုတ်၍ ကိုင်ထားလိုက်
သည်။ ဖြူငွေလွှပ် လန့်သွားသည်။

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ဟင် . . .”

“ထွက် . . . ထွက်ကုန်ပြီ . . .”

“အို . . .”

ဖြူဝေလွင်၏ မျက်နှာဝေ၊ ရှက်မွေးတွေဖြင့် ရဲကနဲ
ဖြစ်သွားသည်။ ကျော်ဇိုးက သူ၏သုတ်ချည်များထွက်ကျ
သွားသည်ကို ပုခိုးစဖြင့် သုတ်နေသည်။

ကျော်ဇိုးသည် သူမကိုတော့မပြီး လီးတန်ကြီးကို ကိုင်
ကာ အရည်တွေ သုတ်နေသည်ကို ဖြူဝေလွင် ရင်တလှုပ်
လှုပ်ဖြင့် ကြည့်ရင်း သူမ၏ စောက်ယတ်လေးထဲမှ တဖျစ်ဖျစ်
ဖြစ်ကာ အရည်လေးများ စိန်ထွက်လာသည်ကို သူမတစ်
ယောက်ထဲသာ သိလိုက်သည်။

“မြန်မြန် လုပ်တော့ဟာ . . .”

ဖြူဝေလွင် သီးမခံနိုင်တော့သလို တိုးညှင်းစွာ ပြော
လိုက်ရင်း သူမ၏ ထာတီလေးကို ဆွဲသိ၍ လှန်ပေးလိုက်
သည်။ စောက်မွေးနုနုလေးများဖြင့် စောက်ယတ်လေးထွက်
ပေါ်၍လှသည်။

ကိုယ်တော်ချောက ပေါင်ကို မမြဲတဲ မကားဘဲ
စေ့ညှပ်နေသော စောက်ယတ်အကွဲကြောင်းထဲသို့ လီးထိပ်
ကြီးကို ဒရောသောပိုးတို့ထဲလိုက်လေရာ တင်းမာနေသော
စောက်ယတ်အကွဲကြောင်းလေးအတိုင်း လခရတွေ စုံစွတ်
သွားသည့်လီးထိပ်နီနီကြီးက ရှေ့ကနဲ ချော်ထွက်ကာ ဆောက်
ဖုတ်အုံ့လေးပေါ် မော့တက်သွားလေသည်။

ဖြူဝေလွင်က စောက်ယတ်ကို ပူမွေးသော လီးကြီး
နံ့ထိတွေ့လိုက်စဉ်ကထဲက အသက်ကိုကော့လိုက်သည်။

အကြောအချပ်တွေအား တင်းထားရာ စောက်ပတ်နှစ်ခြွင်း
က ခိုင်မြဲစွာ စေ့ကပ်၍နေပြီး လီးကြီးမှာ ဂိုးဝင်လို့မရဘဲ
ဖြစ်သွားသည်။

ကျပ်လုံးထက်သာသော လီးကြီးက ခွံစက်စွာဖြင့်
ငိုက်သားနှစ်ကြားမှ အထက်သို့ ခေါင်းပြု၍ ထွက်လာသည်။
ဖြူဝေလွယ်၏ ဖိတ်သံတွင် တခါမှ မဖြစ်ပေါ်ဘူးသော အလို
မကျမစိတ်မချည်မှုတွေက ဝင်ရောက်၍လာသည်။

"ကျွတ် . . ဟင်း . ."

ဖြူဝေလွယ် နှုတ်ခမ်းလေး တစ်ဖက်ပြတ်ထွက်လုနီး
ပင် ကိုက်ရင်း ညီးတွင်းသံလေးပြကာ လက်ညှိုးနှင့် လက်မ
ကို ခွဲချက် နှုတ်နှစ်ဖက်ကို ထောက်လိုက်ရင်း တဖက်သို့
မျက်နှာလေးညှပ်လိုက်သည်။

"ဝင်အောင်တောင် မလုပ်တတ်မှူးလား . .
ပောက်ရှားလုပ်နေပြီ" ဆိုသည့်သဘောပင်။

ကျော်ဖိုးက အရှားတက်နေသလို တုန်ခါ၍နေ သော
လီးကြီးကို သူမ၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားမှ ဟိုးဖောက်ဖက်၍
ပြည့်ပြည့်တင်းတင်း စောက်ပတ်အကွဲနှစ်ခြွင်းကြား အရှားကို
တော့လျက် ဆောင့်၍ဂိုးချွတ်လိုက်သည်။

"အ . ."

ဖြူဝေလွယ်၏ လက်လေးနှစ်ဖက်စလုံးက တဖက်
ထောင့်တုန်ကာ ကျော်ဖိုး၏ အင်းကိုကော်သံကို ဆုပ်၍ မွှေးထား

လိုက်မိပြီး သူမ၏ ပေါင်တန်ကြီးများမှာ ဆတ်ကနဲ ကားထွက်
သွားကြပေသည်။

လီးထိပ်စိုစိုကြီးက လက်တစ်လုံးခန့်ရှိသော စောက်
ပတ်နှုတ်ခမ်းကြားမှ အောက်သို့ တဲမတ်စွာဝင်သွားပြီး နှေး
ထွေးဆီစက်သော မင်သားကြီးဆီသို့တိုင်ရောက် ထိ၍သွား
သည်။

ကိုယ်တော်ချော . . ကျော်စိုးကတော့ ဒီတချိန်
ပြီပေါ့လေ . . မင်ကြီးကိုမြှောက်လိုက် ပြန်ဆောင်ချလိုက်
နှင့် သူ့စိတ်ထဲက စောက်ပတ်ထဲဝင်ပြီဆိုပြီး လိုးနေတော့ရာ
လီးကြီးက သူ့ဆောင်လိုက်တိုင်း ဖြူဝေလွှင့်၏ စောက်ပတ်
နှုတ်ခမ်းသားနှစ်ခုကို သေသေချာချာ ပွတ်တိုက်ပေးနေသ
လိုဖြစ်နေသည်။ ဖြူဝေလွှင့်ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိဘဲ
စိတ်ထဲတွင် မသိုးမရွှကြီး ခံစားရင်း မကြာမနပ်စိတ်က တော်
တော်လေးပြင်းတန်လာသည်။

“မဝင်သေးဘူး . . ”

“ဟင် . . ”

မဝင်သေးဘူးဆိုသော ကောင်းက တကဲ့မှ တိုးတိုး
လေး . . ကျော်စိုးကနားပါသည်။ ဒူးတောက်ပြီး ခေါင်းက
အောက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ထောင်မတ်နေသော သူ၏
လီးဟန်ကြီးက စောက်ပတ်အတွဲနှစ်ခြမ်းကိုဘေးတိုက်ကြီး
ကပ်၍နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ရှက်သလိုလိုဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကြောက်ဖြစ်လိုက်
ပြီး ဖြူဝေလွှတ်၏ ခေါင်နှစ်ဖက်ကိုဆွဲကာလျှက် ခပ်ဟဟ
လေးအာနေသော စောက်ပတ် နှုတ်ခမ်းသားနှစ်ခုကြားသို့
လီးကြီးထိပ်ကို အကျအနတော့ကာ ခပ်တင်းတင်းလေး ကော
သွင်းပစ်လိုက်သည်။

မြစ်ကနဲ ဒစ်ကြီးက နစ်ဆင်းသွားချိန်တွင် စောက်
ပတ်နှစ်ခြမ်းက အတွင်းပိုင်းသို့ လိပ်ဝင်ချိုင့်ခွက်သွားပြီးမှ
တဖြေးဖြေးချင်းပြန်၍ နှေးကွေးစွာတင်းလာသည်။

“မြစ် . . သွတ်”

“အင်း . . ”

နဖူးကြောလေးတွေ ထောင်သွား၏။ လည်ပင်းလေး
မှ အကြောလေးတွေ ဖေါင်းတက်လာသည်။ အသက်ကို
တင်း နေအောင် အောင့်ထားသည်။ အဲကိုလဲ ကြိတ်ကာ
မျက်စေ့နှစ်ဖက်ကို မျက်တောင်များတွန့်ကွေးအောင် ခွိတ်
ထားရင်း တင်းခံလိုက်သည်။

လီးတန်ကြီးက စောက်ခေါင်းထဲသို့ တရွေ့ရွေ့
ထိုးဝင်လာလေရာ သွတ်ကနဲ စောက်ခေါင်းတွင်းမှ လေခို
နေသော နေရာမှ အသံတစ်မျက်ထွက်သွားသည်။ စောက်
ပတ်နှစ်ခြမ်းက အထက်အောက် လက်တလုံးခန့်စီ ကွဲလျက်
အရေလေးများက စုံစွတ်ပြစ်ခဲ့၍ရှိနေသည်။

လီးတန်ကြီးက တဝက်ခန့်တွင် ညင်သာစွာ ရပ်သွား

သည်။ လီးချောင်းကြီးကို ညှပ်ထားသလို တင်းနေအောင်
စုပ်ယူထားသော ဖြူဝေလွင်၏ စောက်ပတ်ကြီးက သန့်စွမ်း
လှသည်။

လီးတန်ကြီးတဝက်ခန့်နှင့်ရပ်သွားရသည်က တိပ်
တွပ် အတားအဆီးလေးတစ်ခုက ကြိုးတားသလို တားထား
သည်။

လီးတန်ကြီးက နောက်သို့ ဆုတ်၍ ပြန်ဆောင်၍
သွင်းလိုက်သည်တွင် . .

“မြစ် . . ဖေါက် . . ခုတ် . .”

“အမလေး . . လေး . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . ကျွတ်”

ဖြူဝေလွင်သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ ကျော်စိုး၏ ရပ်
စုတ်ကြီးကို တအားဆုတ်ကိုပ် ဆုတ်ညှစ်ရင်း လက်မောင်း
နှစ်ဖက် တောင့်တောင့်လေးတွန်းတင်ထားလိုက်သည်။

တကိုယ်လုံးအကြောအချဉ်တွေ ဖင်းပြီး အံ့ဩစွယ်
ကောင်းအောင်ကြက်သီးမွှေးသီးလေးများထသွားသည်။
ပေါင်တန်ကြီးတွေက သူ့အလိုလို ကြွတက်တုန်၏။ ဖင်ကြီးက
ပြီးမော့၍ ကော့ပျံတက်လာသည်။

စောက်ပတ်ထဲသို့ စိုက်ဝင်နေသော လီးတန်ကြီးက
ငြိမ်သက်လျက် တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေပြီး တင်းကနဲ တင်း
ကနဲဖြစ်နေသည်ကို ဖြူဝေလွင်တွေ့ထိ ခံစားရသည်။

လီး၏အရသာ ဖိလိပ်ပါလားဟု ဖြူဝေလွင်က ခံစား

သိရှိလိုက်ရသလို စောက်ပတ်ဟူသည် မိလိုအရသာမျိုးပေး
စွမ်းနိုင်ပါလားဆိုသည်ကိုလဲ ကျော်စိုးက သိလိုက်သည်။
တားမြစ်နယ်မြေဖြစ်သော ဖြူဝေလွင်၏ ပါးလေးကို ဘယ်
ပြန်ညာပြန်နမ်းပစ်လိုက်ရုံမျှမကဘဲ ရွှမ်းစိုနေသော နှုတ်ခမ်း
စိုစိုလေးကို တအားပင်ဝံ့ခဲပြီး စုပ်ယူလိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းခြင်းစုပ်ကာ လျှာကြီးဖြင့် ဒလစပ် နှံ့စပ်
စွာယက်နေစဉ် ကျော်စိုး၏ ဖင်ကြီးက ညင်သာစွာ နိမ့်လိုက်
မြင့်လိုက်ဖြင့် ဆော့ကစားလိုက်သည်။ လီးတန်ကြီးတဆုံးဝင်
သွားပြီး . . . ခဏအကြာမှာပင် လရေများအန်ထွက်ကုန်ပြန်
သည်။

“ဒီး . . . အ . . . အား . . . ဒီး . . . ဒီး . . .”

ပူကနဲ ရှုန်းကနဲ ဖျင်းကနဲ ဖြန်းကနဲ ဘယ်လိုဖြစ်
သွားမှန်းမသိအောင်ကို ကောင်းသည်။

လူပျို . . . အပျိုနှစ်ယောက်စလုံး ခံစားရသော ပတမ
ဆုံးလိုခြင်းမှ နောင်သေသည်အထိပြန်၍ မခံစားရနိုင်တော့
သော အရှုသာဟူ၍ ကား သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမသိကြချေ။

အကောင်းဆုံးအချိန်တွင် အစွမ်းကုန်လှီးကြတို့သာ
သူတို့သိသည်။ စောက်ပတ်ကြီးကလဲ ကော့ကာ ကားကာ
ဝေ့ကာ ဝိုက်ကာဖြင့် အလိုးခံသည်။ စောက်ခေါင်းထဲတွင်
စောက်ရည်ကြည်လေးများသာ မရှိခဲ့ပါလျှင် လီးချောင်းကြီး
ဝင်ထွက်မှုမရှိအံ့ကြောင့် စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားများသည်

ပူလာပြီး မီးယုန်းယုန်းတောက်နိုင်သည်။

“ပြတ် . . ဖွတ် . . ပြတ် . . ပြတ် . .”

“အင်း . . အင်း . . ဟင်း . . အင်းအင်း”

ကြွလိုက် ဆောင်လိုက် ပြန်ကြွလိုက် ပြန်ဆောင်
လိုက်ဖြင့် အားပါးတရလုံးနေကြရင်းက လီးတန်ကြီးသည် ဖြူ
ဝေလွင်၏သားအိမ်ခေါင်းကို တစ်ချီတစ်ချီ ထုတ်ကနဲ ထုတ်
ကနဲ ထိမိသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အောင်သက်စွာဖြင့် နာကျင်
သည်။ ထိုနာကျင်မှုမျိုးလေးကို ခုံမင်နှစ်သက်စွာဖြင့် ဖြူဝေ
လွင်အောင်ခံသည်။

လီးတန်ကြီးက တစွပ်စွပ် . . တပြတ်ပြတ်ဖြင့်
အလွန်သွက်လက်စွာ ဝင်ချီထွက်ချီဖြစ်ကာ ထို့နောက် လီးကြီး
ရော ဇောက်ပတ်ကြီးပါ . . တင်းမာလာပြီး အရည်တွေ
ပန်းထွက်ကုန်ကြပြန်သည်။

ကျော်စိုး၏ လီးထိပ်က ဖြူဝေလွင်၏ သားအိမ်ဝတ်
သို့ လက်မဝက်ခန့်ကို သွင်းဖိထားပြီးမှ လီးတန်အတွင်းမှ
ပန်းထုတ်လိုက်သော သုတ်ရည်များကို သားအိမ်အတွင်းသို့
ကျကျနနထည့်သွင်းပေးနေစဉ် ဖြူဝေလွင်ခမျာ လောကကြီး
ကို မဆိုတားဘဲ မိမိနံ့မယ် ဖြူဝေလွင်ဆိုတာကိုပါ မမှတ်
မိတော့။

သူမ၏ မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ ဝင်းကျ မှေးဝက်
နေသည်။

အသက်ရှူသံလေးတွေက တဟင်းဟင်း ထွက်ပေါ်
၍နေပြီး ကျော်စိုး၏ ဖင်ကြီးကို သူမ ခြေဖဝါးလေးများဖြင့်
ကွေး၍ ပွတ်ပေးကာ ထက်ထက်သန်သန်အလိုးခံနေမိ
တော့သည်။

“တော်ပါတော့ . . ခေါင်းတွေပူးလာပြီ . . ”

“ဒီတခါဘဲနော် . . နော် . . ”

ကျော်စိုးတစ်ယောက် ငါးချီလောက်ရှိမလား မသိ။
တခါမှလီးပြန်မထုတ်ဘဲ လိုးနေသည်။ သူမ၏ ပေါင်ခြေများ
စေးကပ်ကပ်ဖြစ်ကုန်သည်။ အထူးသဖြင့် လပွေးနှင့်
စောက်ပွေးအကြား ကော်စေးများထည့်ထားသလို ဗြဲကနဲ ဗြဲ
ကနဲအသံကြီးတွေက ထွက်ပေါ်၍နေသည်။

“တော် . . တော် . . တော်ပြီဆို . . ဟာ . . ”

“အင့် . . အင့် . . ဖြုတ် . . ပလွတ် . . ဖွတ် . .
ပွတ် . . အ . . အင့် . . အင့် . . ”

“ပြီးပြီ . . ပြီးပြီ . . အား . . ဟား . . အား . . ”

နောက်ဆုံးအချိန် ကျော်စိုးက သုတ်ရည်များ ပန်း
သုတ်လိုက်ချိန်တွင်တော့ ဖြူဝေလွင်တစ်ယောက် ပျော့ပတ်
နှမ်းနယ်စွာ ခြေပစ် လက်ပစ် ခြေကားယား လက်ကားယား
လေးမှိုန်းနေရွာရင်းအသက်ကို မှန်မှန်လေး ရှူနေရရွာ
လေသည်။

“ချစ်မိသွားပြီ . . သိလား . . ”

ကျော်စိုး၏ အသံက အလေးကြီးမှ အမောတကော
ပြေးလာပြီး ပြောလိုက်သော အသံမျိုးဖြစ်နေသည်။

“ဟယ် . . . ဆင်းတော့ . . .”

ဖြူဝေလွင်က သူ့ကို တွန်းချသည်။

“ဟင့် . . . အင်း . . .”

ပိုလျှံအန်ကျလာသော သုတ်ရည်များက စောက်
ပတ်နှစ်ခြမ်းကြားမှ ဖြေကြားသို့ ယားကျိစွာ တဖက်ဖက်ပြုဆင်း
ကုန်သည်။

ဖြူဝေလွင်က တတိကို အတင်းဆွဲချလိုက်သည်။
ကျော်စိုးက အရေတွေကို ပုဆိုးနှင့်သုတ်နေသည်။ အတူးသ
ဖြင့် ဒစ်ဖောက်ပိုင်း အနီဝပ်သားယံလာသည်။ ထိုအယား
လဲပျောက် အရေလဲစင်ဖောက် ထုံးလေးခါမျှလီကြီးကို ပုဆိုး
နှင့် ဂရုဏ်အကိုက်ဖြီး ဆွဲဆွဲတင်သည်။

“ဘယ်နှစ်ချိလဲ မှတ်မိလား”

“နှင် မှတ်ထားလို့လား . . .”

“မှတ်ထားတာတော့ မဟုတ်ဘူး . . . ခြောက်ရီထက်
တော့မနဲဟဲ့ ထင်တယ် ခရု ဝွေခြောက်ထောင် . . .”

“နှင်နီမှာ ဒါအကုန်ဘဲလား . . .”

ကျော်စိုးက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ဖြူဝေလွင်ကို
ကြည့်သည်။

“နတ်ကံ ကြိုက်လေလောက် ယူပါဦး . .”

ဒီတော့မှ ကျော်စိုး၏လက်က အိပ်ထဲ နှိုက်၍
ပြန်ထွက်လာတော့ ဝါးရာတန် တစ်ရွက်နှင့် နှစ်ရာတန်
တစ်ရွက် သာပါလာသည်။

“မိတ်ရှိတော့တယ် . .”

ဖြူဝေလွင်က သူ့ကိုပြော၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“တပြားမှမပေးနဲ့ အကုန် ပြန်ယူသွား . .

အော်. ငါနိမယ်က ဖြူဝေလွင်တဲ့”

ပြောလိုက်ပြီးသည်နှင့် ဖြူဝေလွင်က ကျော်စိုးကို
ကျောခိုင်းပြီး သူ၏အင်္ကျီနုလေးတွေကို ကောက်၍ ဝတ်နေသည်။

“အော် . . တပ်ပြောအုံးမယ် . . တကယ်ချစ်
တာနော် . .”

“လေလိုက် . .”

ဖြူဝေလွင်က ပြီးစေဖြင့် မျက်စောင်းလေးတိုးကာ
လှည့်၍ အပြော သူက ဖြူဝေလွင်၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ဖက်
ရင်း သူမ၏ စုထားသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို စုပ်မိစေကာ
စုပ်လိုက်ရင်း နှစ်ယောက်သား ဓမ္မဃာပေါ်သို့ ပြန်၍လဲပြီး
ကျသွားပါတော့လေသည် . . ။

xxxxx

ပြီးပါပြီ